

– ШЕСТА ГЛАВА –
Сребърното копче

Отворих очи. Стоях в началния коридор в къщата на Лена. Беше се получило, бях пресякъл границата между световете, бях отново в Гатлин, в света на живите. Заля ме вълна на облекчение; той все още бе тук. Гатлин съществуваше непроменен, което означаваше, че и Лена съществуваше, може би непроменена.

А това означаваше, че всичко, което бях загубил, всичко, което бях направил, не е било напразно.

Облегнах се на стената зад себе си. Стаята спря да се върти и аз вдигнах глава и погледнах към старите, измазани с хоросан стени. Познатото вито стълбище. Искрящите лакирани подове. „Рейвънуд“.

Истинският „Рейвънуд“. Смъртен, солиден и твърд под краката ми. Бях се завърнал.

Лена.

Затворих очи и се опитах да възпра напирашите сълзи.

Тук съм. Успях.

Не знаех колко дълго съм стоял така, неподвижен на място, чакайки отговор, сякаш се надявах тя да изтича иззад ъгъла и да се втурне в прегръдките ми.

Но тя не го направи.

Дори не усети, че ѝ говоря чрез келтската нишка. Поех си дълбоко дъх. Машабността на всичко станало ме поразя внезапно.

„Рейвънуд“ изглеждаше различно от последния път, когато бях тук. Не че това ме изненада; имението постоянно се менеше, но от черните чаршафи, покриващи огледалата и прозорците, личеше, че този път промяната е към лошо.

Не бяха само чаршафите. Беше начинът, по който снегът валише от тавана, въпреки че бе вътре в къщата. Студените бели преспи бяха затрупали праговете на вратите, изпълваха камината и от купчините във въздуха се виеха снежинки като пепел. Вдигнах глава и видях, че таванът бе изпълнен с буреносни облаци, които се спускаха по цялото стълбище до втория етаж. Беше много студено дори за призрак като мен и не можех да спра да треперя. „Рейвънуд“ винаги имаше история за разказване и обикновено това бе историята на Лена. Тя контролираше външния вид на къщата със своето настроение. И ако „Рейвънуд“ изглеждаше така, то...

Хайде, Лена. Къде си?

Ослушах се в очакване на нейния отговор, но чувах само тишината.

Тръгнах по хлъзгавия лед в коридора и стигнах до познатия па-
рапет на голямото предно стълбище. Изкачих белите стъпала, едно
по едно, чак до върха. Когато се обърнах назад, видях, че не бях ос-
тавил следи по снега.

– Лена? Тук ли си?

Хайде, знам, че можеш да усетиш присъствието ми.

Но тя не каза нищо и когато надникнах през откритата врата
на стаята ѝ, изпитах почти облекчение, че не беше вътре. Погледнах
и към тавана, където я бях намерил веднъж, долепена до мазилката.

Спалнята на Лена също бе променена, както обикновено. То-
зи път цигулката не свиреше сама и нямаше надписи навсякъде по
мебелите, нито стените бяха от стъкло. Стаята не приличаше на за-
твор, мазилката не бе напукана и леглото не бе счупено.

Всичко бе изчезнало. Багажът ѝ бе опакован и чантите бяха
грижливо подредени в средата на стаята. Стените и таванът бяха
напълно голи и чисти, като в нечия съвсем обикновена стая. Из-
глежда Лена заминаваше.

Излязох оттам, преди да осмисля какво би могло да означава
това за мен. Преди да се опитам да открия начин как бих могъл да я
посетя в Барбадос, или където там отиваше.

Беше ми толкова трудно да мисля за това, почти колкото първия
път, когато ми се наложи да я изоставя.

* * *

Отидох до просторната трапезария, където бях прекарал тол-
кова странни дни и вечери. Дебел, плътен скреж покриваше масата,
а под нея на килима имаше тъмен, влажен непокрит правоъгълник.
Минах през отворената врата и избягах на задната веранда, онази,
която гледаше към зеления, водещ до реката хълм – където изобщо
не валеше, само бе мрачно и мъгливо. Въздъгнах с облекчение, че
отново бях навън, и тръгнах по пътеката зад къщата, докато стигнах
до лимонените дръвчета и рушачката се каменна стена. Бях в „Грийн-
бриър“.

Знаех какво търсех в мига, в който го видях.

Моят гроб.

Ето го, под голите клони на лимоновите дръвчета, купчина от
прясна пръст, оградена от камъни и покрита с искрящ снежец.

Нямаше надгробна плоча, само обикновен, направен от дърво
стар кръст. Купчината пръст не приличаше много на последния дом
на някого, което ме накара да се почувствам по-добре, а не по-лошо
за цялата тази ситуация.

Облаците над главата ми се отместиха и отблясък откъм гроба привлече вниманието ми. Някой бе оставил амулет от огърлицата на Лена на дървения кръст. Стомахът ми се преобърна, когато го видях. Беше сребърното копче, което бе паднало от жилетката ѝ в нощта, когато за първи път се срещнахме в дъжда на път номер 9. Тогава се беше изтъркаляло на пода под предната седалка на Бричката. Почувствах, че в известен смисъл бяхме изминали пълен кръг – от първия път, когато я видях, до последния, поне последния в този свят.

Пълен кръг. Началото и краят. Може би наистина бях пробил дупка в небето и бях дръпнал нишката, която бе започнала да разплита кълбото на вселената. Може би нямаше взел или някаква бримка, които да попречат това да се случи, и всичко бе унищожено. Нещо бе свързало моя първи поглед към това копче с този сега, въпреки че то си беше същото старо копче. Някаква малка частица от вселената се бе пресегнала от Лена до мен, до Макон, до Ама, до баща ми и майка ми – и дори до Мариан и леля Пру – и обратно до мен. Предполагам, че и Лив, и Джон Брийд бяха някъде там, може би и Линк, и Ридли. Може би и целият Гатлин.

Имаше ли значение?

Когато видях Лена за първи път в училище, как бих могъл да предположа докъде щеше да ни доведе това? А ако можех, щях ли да променя дори едно-едничко нещо? Съмнявах се.

Вдигнах внимателно сребърното копче. В мига, в който пръстите ми го докоснаха, те започнаха да се движат по-бавно, сякаш бях потопил ръката си на дъното на езеро. Почувствах тежестта на напразността на усилието си – притискаше ме със силата на купчина тухли. Поставих копчето обратно на кръста, но то се претърколи и падна върху натрупаната купчина пръст на гроба. Бях прекалено уморен дори да опитвам да го поместя отново. Ако тук имаше някой друг, дали щеше да види как се движи копчето? Или само на мен ми се струваше, че то се бе преместило? И в двата случая ми бе трудно да го гледам. Не бях мислил какво ще изпитам, когато посетя гроба си. И не бях готов да се откажа и да почивам, независимо дали в мир или не.

Не бях готов за нищо от това.

Не бях мислил какво ще ме очаква след смъртта, след като се пожертвам за спасението на света. Когато си жив, не се тормозиш с мисли как ще прекарваш времето си, след като умреш. Просто си представяш, че няма да те има и останалите ще трябва някак си да се погрижат за себе си. Или пък вярваш, че всъщност няма наистина да умреш. Че ще бъдеш първият човек в историята на света, който

няма да умре. Може би с такива лъжи мозъкът ни спасява да не полудеем, докато сме живи.

Но нищо не е толкова просто.

Не и когато стоиш на мястото, където се намирах аз.

И никой не е по-различен от другите, не и когато стигнеш до края.

Ей за такива неща си мисли човек, когато посещава собствения си гроб.

Седнах до кръста и се отпуснах на твърдата пръст и трева, после отскубнах случайна тревичка, която се бе показала изпод снега. Поне сега растеше зелена, не жълта и суха, каквато бе преди, обсипана със скакалци. Благодарение на нашия Благ спасител, както обичаше да казва Ама.

Пак заповядай. Това щях да ѝ кажа аз.

Погледнах гроба до себе си и докоснах прясната, студена пръст с ръка, оставяйки я да падне между пръстите ми. И тя не беше суха. Нещата наистина се бяха променили в Гатлин.

Бях възпитан като добро южняшко момче и знаех, че не е хубаво да се безпокои ничий гроб. Бях вървял безброй пъти заедно с майка ми из гробищата, старайки се да я водя така по алеите, че да не настъпи случайно свещения парцел на някой починал. Линк беше друга работа – той можеше да легне върху купчината пръст и да се преструва, че спи там, където почиваше мъртвецът. Практикуване на сухо, така го наричаше. „Искам да видя каква е гледката от това положение. Защо хората биха искали човек да се запъти към някакво място до края на живота си, образно казано, без да знае накъде всъщност е тръгнал, нали?“

Но когато става дума за гробове, все пак е различно уважението или неуважението към собствения ти гроб. И точно тогава вятърът донесе до слуха ми познат глас, който се оказа изненадващо близо.

– Ще свикнеш с това, знаеш го, нали?

Последвах гласа, идващ през няколко гроба от моя. И ето я. Червена коса, вееща се лудо. Женевиев Дюшан. Роднината на Лена, първата чародейка, използвала „Книгата на луните“, за да се опита да върне към живот човека, когото бе обичала – първия Итън Уейт. Той беше моят прапрапрапрачичо и при него не се бе получило по-добре, отколкото при мен. Женевиев се бе провалила и семейството на Лена бе прокълнато оттогава.

Последния път, когато видях Женевиев, разкопавах гроба ѝ заедно с Лена, докато търсехме „Книгата на луните“.

– Така ли става, Женевиев... въз, госпожо? – надигнах се аз.

Тя кимна, играейки си с една дълга къдрица от буйната си коса.

– Предполагах, че ще се отбиеш насам. Не бях сигурна кога. Имаме много за какво да си говорим – усмихна се тя. – Въпреки че твоят вид като че ли предпочита да си стои в „Градината на вечния покой“. Ние, чародейците, ходим където си искаме. Повечето от нас остават в тунелите. Аз лично се чувствам по-добре тук.

Да поговорим? Обзалагах се, че има за какво, въпреки че ми бе трудно да си представя град, пълен с духове и Блудници, желаещи да водят светски разговори. По-скоро бяха като свадливата ми леля Пру.

Усмивката ѝ изчезна.

– Но ти си просто момче. По-лошо е, нали? Защото си толкова млад.

Кимнах към нея.

– Да, госпожо.

– Е, сега си тук и само това има значение. Предполагам, че съм ти длъжница, Итън Лоусън Уейт.

– Не ми дължите нищо, госпожо.

– Надявам се някой ден да ти се отплатя. Връщането на медальона ми означава много за мен, но не мисля, че ще получиш благодарност от Итън Картър Уейт, където и да се намира. Винаги е бил доста инатлив за някои неща.

– Какво е станало с него? Ако нямате нищо против, че питам, госпожо...

Винаги се бях чудил за това. Каква е била съдбата на Итън Картър Уейт, след като е бил върнат към живота само за секунда. Искам да кажа, той също е бил в началото на всичко това, както беше с Лена и мен. Другият край на нишката, която бяхме дръпнали, онази, която бе разплела цялата вселена.

Нямах ли право да знам как бе приключила неговата история? Не можеше да е по-лошо от моята, нали?

– Не знам. Отведоха го при Съвета на пазителите. Не можехме да бъдем заедно, но съм сигурна, че ти знаеш това. И аз го научих сама, по трудния начин – каза тя с тъжен и някак много отнесен глас.

Думите ѝ се забиха в съзнанието ми, пробуждайки други, които досега се бях опитвал да отблъсна. Съветът на пазителите. Пазителите на „Хрониките на чародейците“, за които майка ми отказа да говори днес. Женевиер също не изглеждаше много словоохотлива по тази тема.

Защо никой не искаше да говори за Пазителите? Какво бяха всъщност тези чародейски хроники?

Извърнах очи от Женевиер към лимоновите дръвчета. Ето ни тук, на мястото на първия голям пожар. Това бе мястото, където зе-

мята на семейството ѝ бе изгоряла и където Лена се бе опитала да се изправи срещу Сарафина за първи път. Странно, как историята се повтаря.

И по-странното беше, че май аз бях последният човек в Гатлин, който го бе осъзнал. Но и аз бях научил някои неща по трудния начин.

– Вината не е ваша. „Книгата на луните“ си прави номера с хората. Не мисля, че е била измислена дори за употреба от светли чародейци. Мисля, че тя е искала от самото начало да ви изиграе... – Женевиев ме стрелна с поглед и аз млъкнах. – Съжалявам, госпожо.

Тя сви рамене.

– Не знам. През първите стотина години – или някъде там, и аз се чувствах по същия начин. Сякаш книгата бе откраднала нещо от мен. Сякаш бях подмамена... – гласът ѝ я предаде.

Беше права. Бе изтеглила късата клечка.

– Но добри или лоши, аз вземах сама решенията си. Изборът беше мой. Сега имам само това. Кръстът си е мой и ще го нося до края на вечността.

– Но е било сторено от любов.

Както бяха направили Лена и Ама.

– Знам. И това ми помага да понеса товара по-леко. Искаше ми се само моят Итън да не се налага също да го носи. Съветът на пази-телите е жесток, техният дом, Отвъдното съдилище, е ужасно място – тя погледна надолу към гроба си. – Стореното е сторено. Няма начин да се измами смъртта, нито пък „Книгата на луните“. Някой винаги трябва да плати цената – усмихна се Женевиев. – Но предполагам, че ти вече го знаеш, или нямаше да си тук.

– И аз така предполагам.

Знаех го по-добре от всеки друг.

Изпука клонка. После се провикна глас, по-силно.

– Спри да ме преследваш, Линк!

Женевиев Дюшан изчезна при звука на думите. Не знаех как го направи, но бе толкова стряскащо, че усетих как аз самият започвам да се изплъзвам от това пространство.

Вкопчих се в гласа, защото ми бе скъп и щях да го позная навсякъде. Звучеше ми като дом, като хаос, като всичко.

Това бе гласът, който ме задържаше в света на смъртните, по същия начин, както бе приковал сърцето ми в Гатлин, когато бях жив.

Лена.

Замръзнах на място. Не можех да се помръдна, въпреки че тя нямаше как да ме види.

– Опитваш се да ме разкараш ли? – Линк се препъваше зад Лена, като се мъчеше да я настигне, докато тя почти тичаше през лимоновите дръвчета. Лена тръсна глава, сякаш искаше да го разкара като досадна муха.

Лена.

Промъкна се през храстите и зърнах за миг очите ѝ, зелено и златисто. Това беше; вече не можех да се съдържам.

– Лена! – изкрещях аз с цяло гърло и гласът ми се разнесе като камбана из бялото небе.

Спуснах се тичешком по заледената земя, през дърветата, по каменистата пътека. Хвърлих се в прегръдките ѝ и... се озовах, летейки над земята зад нея.

– Не се *опитвам*. Разкарвам те! – разнесе се сърдито гласът ѝ над мен.

Почти бях забравил. Аз не бях наистина тук, не и по начин, който тя можеше да усети. Проснах се по гръб на земята, опитвайки се да си поема дъх. После се надигнах отново на лакти, защото Лена бе тук и не исках да изпусна нито миг от времето си с нея.

Начинът, по който се движеше, накланянето на главата, лекото потрепване на гласа ѝ – тя беше съвършена, пълна с живот и красота, и с всичко, което вече не можех да имам.

Всичко, което не ми принадлежеше.

Тук съм. Точно тук. Можеш ли да ме почувстваш, Лена?

– Искам да проверя как е. Не съм била тук цял ден. Не искам да е самотен, да му е скучно или да се ядоса. Каквото и да чувства – тя коленичи до гроба ми, съвсем близо до мен, загребвайки с ръцете си шепа пръст.

Не съм самотен. Но ми липсваш.

Линк прокара пръсти през косата си.

– Ти току-що провери у тях. После ходи до водната кула. И в спалнята си. А сега проверяваш гроба му. Може би трябва да намериш нещо друго, което да правиш, освен да проверяваш за Итън.

– А може би ти трябва да си намериш нещо друго за вършене, освен да ми досаждаш, Линк.

– Обещах на Итън, че ще се грижа за теб.

– Ти не разбираш – каза тя.

Линк явно бе също толкова раздражен, колкото тя бе ядосана.

– За какво говориш? Мислиш, че не разбирам? Той бе най-добрият ми приятел още от детската градина!

– Не говори така. Той все още ти е най-добрият приятел.

– Лена... – Линк не искаше да тръгва в тази посока.

– Не ме „Леносвай“! Мислех, че поне ти разбираш как действат нещата тук.

Лицето ѝ бе бледо, а устата ѝ изглеждаше странно, сякаш се колебаеше дали да се засмее, или да се разплаче.

Лена, аз съм добре. Точно тук съм.

Но още докато си го мислех, знаех, че никой не може да поправи това. Истината беше, че в мига, в който скочих от тази водна кула, всичко се промени и нищо нямаше да върне времето назад.

Вече не.

Няхах си представа колко зле мога да се почувствам от тази страна. Защото виждах всичко, но не можех да направя нищо, за да го променя.

Посегнах към ръката ѝ, обвих пръстите си около нейните. Те преминаха през дланта ѝ, но ако наистина се съсредоточах, имах чувството, че мога да усетя допира на кожата ѝ, плътна и реална. За първи път нищо не ме прониза, нямаше ток, нямаше изгаряне, нямаше чувството, че пъхам пръстите си в контакт. Явно смъртта има такова въздействие върху хората.

– Лена, помогни ми. Не мога да говоря по момичешки, знаеш, а Ридли не е тук, за да ми превежда... – измънка Линк.

– По *момичешки*? – тя му хвърли направо убийствен поглед.

– О, хайде. Знаеш, че едва говоря и английски, като изключим презрения от снобите южняшки...

– Мислех, че си тръгнал да търсиш Ридли? – каза Лена.

– Така беше. Обиколих всички тунели, навсякъде, където ме прати Макон, и на няколко места, на които той не би ме пусал. Но не открих никого, който да я е виждал.

Лена седна на земята и започна да изравнява редицата от камъни около гроба ми.

– Тя трябва да се върне тук. Ридли знае как работят тези неща. Ще ми помогне да открия какво да направя.

– За какво говориш? – отпусна се Линк до нея и до мен. Точно както в добрите стари времена, когато тримата седяхме на пейките на стадиона в гимназията „Джаксън“. Само че те не го знаеха.

– Той не е мъртъв. Както чичо Макон не беше мъртъв. Игън ще се върне – ще видиш. Вероятно се опитва да ме открие точно в момента.

Стиснах ръката ѝ. Поне за това бе абсолютно права.

– Не мислиш ли, че той щеше да може да ни го каже, ако беше така? – Линк звучеше леко скептично. – Ако беше тук, не смяташ ли, че щеше да ни даде някакъв знак, или нещо такова?

Опитах се пак да стисна ръката ѝ, но беше напразно.

Ей, вие двамата, няма ли да ми обърнете внимание?

Лена поклати глава.

– Не става така. Не казвам, че той е тук и седи до нас или някъде наблизно.

Но аз бях. Седях до тях или наблизно.

Хора? Точно до вас съм!

Въпреки че използвах келтската нишка, имах чувството, че крещя.

– Да? И откъде знаеш къде е или не е той? Щом си толкова сигурна в това.

Религиозното образование на Линк в Неделното училище не му помагаше тук изобщо. Вероятно бе зает да си представя къщи от облаци или пеещи херувимчета с крилца.

– Чичо Макон казва, че новите духове не знаят къде се намират или какво трябва да правят. Почти не осъзнават, че са умрели и какво въобще е станало с тях в реалния живот. Притеснително е внезапно да се озовеш в отвъдния свят. Итън може дори да не знае кой е още или коя съм аз.

Знаех коя бе тя. Как можех да забравя това?

– Нима? Добре, да кажем, че си права. В този случай няма за какво да се тормозиш. Лив ми каза, че ще го намери. Нали си има онзи часовник с многото джаджи по него, модифицирала го е като някакъв „Итънометър“.

Лена въздъхна.

– Не е толкова просто – посегна с ръка към дървения кръст. – Това нещо пак се е килнало.

Линк се нацупи сърдито.

– Е? В Гатлин не дават похвални ленти и значки за копаене на гробове. Не съм тренирал достатъчно.

– Говоря за кръста, не за гроба.

– Ти не ни позволи да сложим плоча – каза Линк.

– Той няма нужда от надгробна плоча, когато не е...

После ръката ѝ застина във въздуха, защото забеляза, че средбърното копче не беше там, където го бе оставила.

Разбира се, че не беше. Бе там, където го бях изпуснал.

– Линк, виж!

– Това е кръст. Или просто две пръчки, закрепени една за друга, в зависимост от гледната точка – сви той рамене. Беше започнал да се изключва от разговора; личеше му по празния поглед, който бях виждал почти всеки ден в училище.

– Не това – посочи Лена. – Копчето.

– Да. Това е копче, разбрах. Както кажеш... – Линк се взираше в Лена, сякаш се притесняваше, че е започнала да полудява. Вероятно мисълта си беше страшничка.

– Това е моето копче и не е там, където го оставих.

Линк сви рамене.

– И?

– Не схващаш ли? – попита с надежда в гласа Лена.

– Обикновено не.

– Игън е бил тук. Той го е преместил...

Алелуя, Лена. Крайно време беше.

Вече имахме някакъв напредък.

Протегнах ръце към нея, а тя протегна ръце към Линк и го прегърна силно. Представете си само.

Отдръпна се развълнувана от него.

– Ей, виж сега... – Линк изглеждаше смутен. – Може да е бил вятърът. Може, не знам... някое животно да е минало и да го е бутнало.

– Не е бил вятърът.

Познавах настроението, в което бе изпаднала. Нямаше начин някой да ѝ каже нещо, което да промени мнението ѝ, независимо колко нелогично или абсурдно можеше да е то.

– Струваш ми се много убедена.

– Такава съм.

Бузите на Лена бяха поруменели и очите ѝ светеха. Отвори бележника си и откачи с една ръка маркера от гердана си. Усмихнах се вътрешно, защото ѝ бях дал този маркер на върха на водната кула, не много отдавна.

После обаче се намръщих при тази мисъл.

Лена записа нещо и откъсна листа от бележника си. Закрепи го с камък на върха на кръста. Листчето се развя леко от студения вятър, но остана на мястото си.

Тя изтри избягала от окоото ѝ сълза и се усмихна.

На листчето имаше само една дума, но и двамата знаехме какво означава. Беше спомен от един от първите ни разговори, когато тя ми бе казала какво пише на гроба на Буковски. Само две думи. *Не опитай.*

На скъсаното парченце хартия на моя гроб обаче имаше само една, написана с главни букви. Все още влажни и миришещи остро на мастило.

На мастило, лимони и розмарин.

Всичките неща, които бяха Лена.

ОПИТАЙ.

Ще опитам, Лена.

Обещавам.